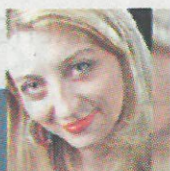

**КЊИЖЕВНА
КРИТИКА**

Пише Слађана Илић

Сигуран ход по макадаму

Тања Крагујевић, "Корице за одлазећи глас", КОВ

И У НОВОЈ збирци - "Корице за одлазећи глас" (КОВ, Вршац) - другој по реду у овој години, Тања Крагујевић наставља свој, песнички сигуран ход по макадаму, оном из претходне збирке "Квартали" ("Чигоја", Београд).

На том путу готово све осим стаменог, а динамичног, искусног, знаковитог песничког хода који врви од метафора, склоног бројним трансформацијама, као и осим памћења, тишине, белине, хладноће, празнине и неумољивости времена је трепераво, упитно, несигурно.

Шта је то што остаје као траг на пређеном путу, у овојстражности, када лирски субјект са њега коначно искорачи?

Школице, игре смисла, вера у речи - које су обележиле његово постојање и дале му могућност трајања и у астралности - моћ градитељства и на том месту.

Остављајући макадам за собом, лирски субјект спознаје две врсте вечности - ону - кратку - која му остаје за леђима, у којој је много отисака стопала претходних ходача која унеколико релативизују значај и видљивост његових стопа, док је пред њим друга - и дуга, можда бескрајна, у "младим јатима галаксија" - у којој је егзистенција видљива само у стопалима духа која остављају трагове услед

"сумње ненаписаних речи. / У оне написане" ("Замишљено").

Управо та сумња, казали бисмо читајући поезију Тање Крагујевић, у пределима "међу јавом и мед сном" показује "снагу замишљеног". Њена је моћ да "прозирним учини и камен". Ређање тих каменова, и обавезно везивање тишином, стварање је сопствене стазе према вечности. У том градитељском чину важно је уочити истоветан значај и тежину "камења" и тишине мимо речи. Резултат њиховог склада је обиље.

Осврћући се на пређени пут, са пуном свешћу о могућем губитку, али и

о могућности чувања сећања, бар његових фрагмената, у "меморију једног дана песме" смешта "поспремање пролећа", "у дечјем врту разнобојну буку", "неколико рођендана".

Насупрот свему томе, вољно упамћеном, у меморију њених песама стају сви критични тренуци и болови овојстране егзистенције: пандемија и умножавање смрти ("Сеобе", "Писање"), поновно пристизање "ослободитеља од слободе", нужно раздвајање ближњих ("Зид"), избеглиштво ("Путници"), смрти пријатеља ("Песникиње, оријентири"). Лирски субјект увиђа доминантну карактеристику таквих догађаја - независност - и не остаје му ништа друго до да прихвати њихову тежину, искреност, ненаклоњеност човеку ("Независност").

Но, имајући на уму да "Истина поезије истина је промена", као и да је "колебљиво тло игре", "лик песникиње (је) усавршен у патњи" ("Врч"). О таквом држању, и знању, сведоче нам и друге песникиње кроз историју књижевности и путовања по макадаму, на пример, Вислава Шимборска: "На тренутке живот је подношљив".

Тако мисли и наша песникиња чији су стихови изванредан вид бдења и молитве над различитим странама истине. Њој верујемо, како због високих уметничких домета њених стихова проистеклих из сржи традиције и културе, тако и због њихових исцелитељских моћи: "А можеш срочити и молитвице. / Сићушне. Као прадавно и заувек / памтљиво зрно бројанице. // Или опоруку. Из згрчене утробе. / Правекова. Пећина. А опет лично. / Попут моје. Не без бунта. Очаја. // И наде. Да рана свих мојих Ја. Поезије. / Зацељује. И ову. И ону. Страну истине ("Са ове и са оне стране").

**ТАЊА КРАГУЈЕВИЋ
КОРИЦЕ ЗА
ОДЛАЗЕЋИ ГЛАС**

КОВ